

20 Φεβρουαρίου 2020

Το πιο γλυκό... φάρμακο (Αγίου Αντιόχου Μοναχού του Πανδέκτου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πόσο γλυκειά είναι, αδελφοί μου, η μετάνοια. Η μετάνοια δεν είναι τίποτε άλλο παρά φάρμακο της ζωής. Είναι τόσο σπουδαία γιατί ο γλυκύτετος Κύριος μας, ο

αμνησίκακος, ο αγαθός, ο πολυεύσπλαχνος, ο φιλόανθρωπος, ο φιλόψυχος, ο φιλόπτωχος, Εκείνος που ιδιαίτερα φροντίζει τη σωτηρία μας, διψάει πάντοτε τη μετάνοιά μας. Τον ευφραίνουν τα δάκρυα εκείνων που μετανοούν, γεμίζει από αγαλλίαση με την εξομολόγησή μας, χαίρεται για τη γεμάτη από συντριβή και ταπείνωση καρδιά· με μεγάλη μακροθυμία περιμένει την επιστροφή μας, και δεν παύει να την περιμένει μέχρι την τελευταία μας αναπνοή.

Ποθεί πάρα πολύ τη μετάνοιά μας, ο Κύριος και, όπως τότε δέχτηκε τον Άσωτο Υιό που μετανόησε, μας δέχεται και μας καταφιλεί παρηγορώντας μας και προτρέποντας τον καθένα μας, μετά από αμέτρητα παράνομα έργα και διαβολικές πράξεις που έχει κάνει, να επιστρέψει σε Αυτόν. Φωνάζει δυνατά με τη φωνή του Προφήτη και λέει: Μετά από όλα αυτά τα αμαρτωλά και παράνομα που έκανες, γύρισε πάλι σε Μένα. Και, ενώ ακόμη βρισκόμαστε μακριά, τρέχει και μας καταφιλεί. Αγκαλιάζει το βρώμικο από στίγματα και κηλίδες χιλιολερωμένο τράχηλό μας. Δεν μας κατηγορεί για όσα κάναμε, αλλά μάς δίνει υποσχέσεις για τα μελλοντικά. Και όχι μονάχα συγχωρεί τις αμαρτίες μας, σαν υπεράγαθος που είναι, αλλά και μας προσφέρει τον αρραβώνα της ζωής, τη Χάρη δηλαδή του Αγίου Πνεύματος, και την πρώτη στολή της αθανασίας και της αφθαρσίας, την οποία φορέσαμε με το άγιο Βάπτισμα, και τη βγάλαμε από πάνω μας με την αμαρτία.

Μόλις μας δει πως μετανοούμε με ειλικρίνεια και επιστρέφουμε προς Αυτόν με όλη την καρδιά μας, αμέσως μας συγχωρεί, και στήνοντας γιορτή, συγκαλεί τις αγαπητές σε Αυτόν Άγιες Δυνάμεις, τους Αγγέλους, Τους δείχνει με χαρά τη “δραχμή” που είχε χάσει και βρήκε, δηλαδή τη βασιλική εικόνα Του που Του μοιάζει, και φέροντας στους ώμους Του το πλανεμένο πρόβατο το οδηγεί μέσα, προς τον Πατέρα Του, εκεί όπου είναι η κατοικία όλων εκείνων που ευφραίνονται με την δική Του παρουσία. Προσφέρει θυσία την ψυχή Του, για εκείνους που είχαν φύγει από κοντά Του και Τον είχαν εγκαταλείψει. Και ενώ πολλές φορές αδικαιολόγητα κατηγορείται από εμάς, μακροθυμεί, μας ανέχεται και χαίρεται με την επιστροφή και τη μετάνοιά μας.

Έχοντας λοιπόν, αδελφοί μου, τέτοιο εύσπλαχνο Κύριο, ας μη διστάσουμε να επιστρέψουμε σύντομα προς Αυτόν, ούτε να αφήσουμε τον εαυτό μας να κυριευθεί από ραθυμία και απόγνωση για τα ανυπόφορα και αμέτρητα αμαρτήματά μας. Γιατί αυτή είναι η μεγάλη χαρά του διαβόλου. Αυτή είναι η αμαρτία που οδηγεί στο θάνατο, για την οποία μιλάει η Αγία Γραφή.

Ας προσέλθουμε λοιπόν σε Αυτόν με τη μετάνοια. Και η μετάνοια θα πρεσβεύει για μας στο Θεό.

Ας φωνάξουμε δυνατά και εμείς μαζί με τον προφήτη Ιερεμία, ότι «οι αμαρτίες μας

έγιναν εμπόδιο σε μας, γιατί είναι πολλές οι αμαρτίες μας ενώπιον σου, Κύριε· κάνε μας αυτή τη χάρη να μας δεχθείς προς δόξα του ονόματός Σου» (Ιερ. 14.7) και, «Συ, Κύριε, βρίσκεσαι ανάμεσά μας και εμείς το όνομά Σου επικαλούμαστε» (Ιερ. 14.9). Και μαζί με τον Μιχαία: «θα υπομείνω την οργή του Κυρίου, γιατί αμάρτησα ενώπιον Του». (Μιχ. 7,9). Και με τον Δαβίδ: «Μίλησα στον Κύριο για την ανομία μου, και την αμαρτία μου δεν Του την άπεκρυψα» (Ψαλμ. 31,5). Αλλά, «Θα εξομολογηθώ την αμαρτία μου σε Σένα τον Κύριο μου, και Συ θα συγχωρέσεις την ασέβεια της καρδιάς μου» (Ψαλμ. 31,5). Γιατί Συ είπες Κύριε: «Εξομολογήσου πρώτος τις αμαρτίες σου, για να λάβεις συγχώρεση» (Ήσ. 43.26).

Στηρίζοντας λοιπόν, Κύριε, το θάρρος μου στα πέλαγος της ευσπλαχνίας Σου, Σου προσφέρω με το ρυπαρό στόμα μου και τα ακάθαρτα χείλη μου αυτή την ικεσία:

«Θυμήσου ότι το Άγιο Όνομα Σου επικαλέσθηκα εγώ, και Συ με εξαγόρασες με το Τίμιο Αίμα Σου. Με σφράγισες με τον αρραβώνα του Αγίου Σου Πνεύματος και με ανέσυρες από το βυθό των αμαρτιών μου, για να μη με αρπάξει ως λάφυρο ο εχθρός.

Ιησού Χριστέ, δυνάμωσέ με και γίνε Συ, στον πνευματικό αυτό πόλεμο, ο ισχυρός βοηθός μου, γιατί είμαι δούλος της επιθυμίας και πολεμούμαι απ' αυτή. Αλλά Συ, Κύριε, μη με εγκαταλείψεις. Μην αφήσεις εμένα που είμαι ριγμένος επάνω στη γη, καταδικασμένος για τα έργα μου.

Ελευθέρωσέ με, Κύριε, από την κακή δουλεία του κοσμοκράτορα διαβόλου και κάνε να γίνω δικό σου παιδί, με εκείνο το δεσμό που χαρίζει στην ψυχή η τήρηση των εντολών Σου. Η οδός της ζωής μου είσαι Σύ, ο Χριστός μου. Το πρόσωπο Σου είναι το φως των ματιών μου. Θεέ, «Δέσποτα και Κύριε της ζωής μου, μην αφήσεις τα μάτια μου να τρέχουν αδέσποτα εδώ και εκεί και κάθε επιθυμία κακή απομάκρυνε από μένα» (Σοφ, Σειρ. 23.4).

Στερέωσε με, Χριστέ, με το χέρι Σου το Άγιο. Επιθυμίες κακές και σαρκικές σχέσεις να μη με κυριεύουν και μη με παραδώσεις σε ψυχή γεμάτη από αδιαντροπιά. Φώτισε την καρδιά μου με το φως του προσώπου Σου, Κύριε, για να μη με αρπάξει το σκοτάδι και με κυριεύσει εκείνος που περπατάει μέσα σ' αυτό.

Μην παραδώσεις, Κύριε, την ψυχή μου που εξομολογείται σε Σένα, σε θηρία άορατα.

Μην ανεχθείς. Κύριε, να πληγωθεί ο δούλος σου από ξένα σκυλιά. Καταξίωσέ με, Πατέρα μου Άγιε, να γίνω κατοικητήριο του Αγίου Σου Πνεύματος και οίκος του Χριστού σου. Οικοδόμησέ με, Συ ο οδηγός των πλανεμένων.

Οδήγησέ με για να μην ξεφύγω. Ποθώ από τα βάθη μου, Κύριε, να δω το πρόσωπό Σου. Θεέ μου, οδήγησέ με, με το φως του προσώπου Σου.

Χάρισε σε μένα το δούλο Σου πλούσια δάκρυα και δώρισε στο πλάσμα Σου τη ζωτική δύναμη του Αγίου Σου Πνεύματος, για να μην ξεραθώ σαν τη συκιά, που Συ καταράστηκες. Ας γίνουν ποτό μου τα δάκρυα μου και τροφή η προσευχή μου.

Μετάβαλε, Κύριε, το θρήνο μου σε χαρά και δέξου με στα αιώνια σκηνώματα Σου. Ας με προφθάσει η ελεημοσύνη Σου Κύριε, και η ευσπλαχνία Σου ας με κατακαλύψει.

Συγχώρεσε όλες τις αμαρτίες μου, γιατί Συ είσαι ο αληθινός Θεός που συγχωρείς αμαρτίες. Μην καταδεχθείς Κύριε, να καταδικάσεις τα έργα των χειρών Σου, εξαιτίας των πολλών αμαρτιών μου, αλλά ανακάλεσε με Κύριε, με τη Χάρη του Μονογενή Σου, του Σωτήρα μας.

Σήκωσέ με από κάτω που είμαι πεσμένος σαν το Λευί τον τελώνη.

Δώσε ζωή στο νεκρό από τις αμαρτίες. Όπως ανέστησες τον γιό της χήρας, γιατί Συ μόνος είσαι η ανάσταση των νεκρών και σε Σένα πρέπει η δόξα στους αιώνες». Αμήν.

Εκείνος που μετανοεί αληθινά για τα κακά που έπραξε, τείνει όχι μόνο ο ίδιος να κατηγορεί τον εαυτό του, αλλά και τις μομφές των άλλων να υπομένει με καρτερία. Γιατί μετάνοια είναι το να σηκώνει κανείς τους χλευασμούς των ανόητων, και να υπομένει με όλη τη δύναμη της ψυχής του, δοξάζοντας για όλα το Θεό.

Ο Ησαΐας θρηνώντας για τους σκληρούς και αμετανόητους λέει: «Μήπως δεν μπορεί ο Κύριος να σας σώσει; Αλλά εξαιτίας των αμαρτιών σας απέστρεψε το πρόσωπό Του από σας, γιατί κανένας σας δεν λέει δίκαια πράγματα, ούτε είναι σωστή η κρίση σας» (Ήσ. 59, 1-4). Και άλλος λέει: «Τί ωραίο πράγμα που είναι, όταν ελέγχεται κανείς να φανερώνει μετάνοια!» (Σοφ. Σειρ. 20, 2). Γιατί έτσι θα αποφύγει την εκούσια αμαρτία. Και πάλι: «Αμάρτησες; Μην προσθέσεις και άλλη αμαρτία. Για τις προηγούμενες παρακάλεσε τον Θεό» (Σοφ. Χειρ. 21,1). Και προσθέτει: «'Απόφευγε την αμαρτία σαν να 'ταν φίδι» (Σοφ. Σειρ. 21,2), «Γιατί ο συνετός, φοβούμενος την τιμωρία, αποφεύγει τους κακούς» (Παρ. 14,16).

Και ο Ιώβ λέει: «Εάν έκρυσπα την αμαρτία μου, το έκανα σκόπιμα. Γιατί ποτέ δεν ντράπηκα το μεγάλο πλήθος της πόλεως ώστε να μην ομολογήσω ενώπιον του το πταίσμα μου» (Ιώβ 31, 33-34). Και στις Πράξεις ο Πέτρος λέει στο πλήθος: «Μετανοήστε λοιπόν και επιστρέψτε, για να εξαιρεθούν οι αμαρτίες σας και να

σας έρθουν ήμερες ανακούφισης» (Πράξ. 3, 19).

Και εμείς, αγαπητοί, όπως είπα και πριν, ας μετανοήσουμε με ειλικρίνεια καρδιάς για τα κακά που πράξαμε και ας επιστρέψουμε στο Θεό λέγοντας:

«Αμαρτήσαμε, ελέησέ μας. Παρανομήσαμε, συγχώρεσέ μας. Ήρθαμε σε σύγκρουση μαζί Σου, συμφιλιώσου μαζί μας. Σαν την Πόρνη καθάρισέ μας. Σαν τον Τελώνη δικαίωσέ μας.

Ας έρθει το έλεος Σου σε μένα. Ας σταλάξουν μέσα μου οι σταγόνες της φιλανθρωπίας Σου και μην επιτρέψεις να πουληθώ εξαιτίας των αμαρτιών μου, ούτε να με κυριεύσει ο ύπνος και να υποστώ τον πικρό θάνατο της αμαρτίας. Αλλά εξαγόρασέ με από τον 'πονηρό' που εξουσιάζει αυτή τη ζωή.

Δος μου καιρό μετανοίας και τόπο απολογίας, γιατί δεν υπάρχει ειρήνη μέσα μου, εξαιτίας των αμαρτιών μου. Οι αμαρτίες μου ξεχείλισαν και κάλυψαν ακόμα και το κεφάλι μου, και σαν βαρύ φορτίο έπεσαν με μεγάλο βάρος επάνω μου. Εάν πραγματικά εξετάσεις με προσοχή τις αμαρτίες μας, Κύριε, Κύριε, ποιός θα μπορέσει να σταθεί μπροστά Σου; Αλλά σε Σένα βρίσκει κανείς άφεση των αμαρτιών» (Ψαλμ. 37, 4-5 & 129, 3-4).

Ας πιστέψουμε λοιπόν στο Θεό, εμείς που εξαιτίας των αμαρτιών μας έχουμε κυριευθεί από απόγνωση για τη ζωή μας. Ας επιστρέψουμε με όλη την καρδιά μας στον Κύριο, το Θεό μας. Ας ζήσουμε ενάρετα όλες τις υπόλοιπες ήμερες της ζωής μας.

Ας εργαστούμε για Εκείνον σωστά, σύμφωνα με το θέλημά Του, κι Εκείνος θα μας θεραπεύσει συγχωρώντας τα προηγούμενα παραπτώματά μας.

Και έτσι θα έχουμε τη δύναμη να καταρρίψουμε τα έργα του διαβόλου, χωρίς να φοβηθούμε καθόλου την απειλή του (γιατί δεν έχουν δύναμη τα νευρά του, όπως ακριβώς δεν έχουν καμιά δύναμη τα νευρά του νεκρού).

Ας φοβηθούμε τον παντοδύναμο Κύριο. Ας φλέξουμε τις εντολές Του, και κοντά Του, κάτω από το θέλημά Του, θα βρούμε τη ζωή.

Εάν έτσι, με στεναγμούς και δάκρυα Τον ικετεύσουμε, θα πει και σε μας με το στόμα του προφήτη Ιεζεκιήλ: «Ζω εγώ, λέει ο Κύριος· Δεν θέλω τον θάνατο του αμαρτωλού, μέχρι να επιστρέφει και να ζήσει» (Ιεζ. 18, 3, 23). Και πάλι· «Την ημέρα που θα επιστρέφει ο αμαρτωλός από όλες τις αμαρτίες του και θα ζήσει ενάρετα, θα σβήσω κι εγώ αμέσως και για πάντα τις αμαρτίες του» (Ιεζ. 33, 12-13). Γιατί ποθεί πάρα πολύ ο Κύριος τη σωτηρία μας. Είπε στους μαθητές Του: «Να

τους λέτε: Μετανοείτε· γιατί πλησίασε η βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. 3, 2).

Γι' αυτό λοιπόν εγκαταλείποντας στο όρος ο Καλός Ποιμένας τα ενενήντα εννέα πρόβατα, τρέχει και αναζητεί εκείνο που έχει χαθεί, και αφού το βρει, το φορτώνεται στους ώμους του χαρούμενος, και συγκαλεί τις ουράνιες Δυνάμεις, τους Αγγέλους, γεμάτος από χαρά και λέει: «Χαρείτε μαζί μου, γιατί βρήκα το πρόβατο που είχε χαθεί» (Λουκ. 15, 6). Και προσθέτει: «Σας βεβαιώνω, ότι τέτοια χαρά γίνεται στον ουρανό για έναν αμαρτωλό που μετανοεί, παρά για τους ενενήντα εννέα δίκαιους, οι όποιοι δεν έχουν ανάγκη από μετάνοια» (Λουκ. 15,7).

Σ' Αυτόν πρέπει η δόξα στους αιώνες. Αμήν.

Πηγή: «Η πρώτη Ανάσταση: η μετάνοια κατά τους Πατέρες», Εκδ. Ετοιμασία. Ι.Μ.Τιμίου Προδρόμου, Καρέα.